

HOMILIA EN LA MISSA DEL SAGRAT COR DE JESÚS

Missa de la renovació de les promeses sacerdotals i pels difunts i afectats per la pandèmia

“Veni a mi tots els que esteu cansats i afeixugats; jo us faré reposar” (Mt 11,28).

Vivim un temps en què tot el nostre món està cansat i afeixugat, perquè a tot el món s'ha estès aquesta pandèmia, que ha provocat limitacions en la comunicació entre persones, grans problemes en els centres sanitaris, morts, persones que han quedat aïllades durant molt de temps, distàncies familiars, incertesa...

Però és que cadascun de nosaltres podríem dir que, independentment d'aquesta pandèmia, també la nostra vida sovint està segellada per aquest cansament i aquest afeixugament. Jo mateix experimento sovint cansament i sento que les dificultats i els problemes és com si no et deixessin respirar a ple pulmó ni mirar amb esperança i alegria a totes i cadascuna de les petites i grans coses que porto entre mans.

Els pares dels infants que no poden anar a l'escola i que han de combinar el treball amb la cura dels nens estan cansats i afeixugats. Els que no poden visitar els seus pares, els seus avis, estan cansats i afeixugats. Els qui en aquestes circumstàncies no poden treballar, estan cansats, afeixugats, preocupats. I cadascun de vosaltres, estimats preveres, que no podeu atendre els vostres fidels, especialment aquells que estan sols o malalts, també patiu aquest cansament.

Dificultats, problemes, lluites entre nosaltres mateixos, perquè voldríem viure les coses d'una altra manera i no ens en sortim.

Avui, en aquest afeixugament que acoloreix l'arrencada d'aquesta homilia, voldria tenir present els mossens que al llarg d'aquest any ens han deixat, especialment Mn. Antoni i Mn. Joan, també el cansament i l'afeixugament dels seus familiars que han viscut d'una manera especial aquestes morts. No m'oblido de tots els difunts que aquesta pandèmia ha provocat al llarg de la nostra diòcesi. Alguns familiars immediats heu fet l'esforç de venir avui en aquesta eucaristia funeral per tots ells. El vostre dolor i la vostra lluita enmig d'aquest afeixugament ens toca especialment.

També tinc present Mn. Sebastià Pijoan, que enguany celebra el cinquantè aniversari de la seva ordenació sacerdotal i pel qual preguem des de la

distància, ja que a hores d'ara es troba a l'Uruguai. Ens unim a la seva acció de gràcies i el tenim present també en les seves lluites i en les seves dificultats.

***

Jesús ens diu que Ell ens dona el repòs: “Veniu a mi [...] i jo us faré reposar”. A més, aquesta promesa de repòs la fa després d'exultar, perquè el Pare ha revelat tot això, totes aquestes coses, les que permeten reposar i descansar, “als senzills i les ha amagades als savis i els entesos” (Mt 11,25).

Per tant, aquest repòs que Jesús ofereix no és accessible als espavilats i als intel·lectuals; no cal tenir un màster, sinó que només cal ser senzill; estar en actitud de recerca, d'obertura; perquè Déu vol donar el descans a aquells qui d'una manera senzilla s'apropen a Ell com a pobres i li ho demanen.

Com explica aquest repòs Jesús? Ho fa a través d'una imatge: el jou. Ho fa a través d'una pedagogia: fer-se deixeble seu. Podríem dir que ho revela mostrant la seva intimitat: “que jo sóc benèvol i humil de cor” (Mt 11,29).

Quan Jesús usa aquesta imatge, el jou, parlant als senzills del repòs que ell dona, té a la ment, i així ens ho testimonien els estudiosos de l'escriptura, aquells llargs 600 preceptes legals que la tradició jueva havia elaborat a partir dels 10 manaments i de la resta de preceptes presents a la Torà. Els qui heu llegit “El metge”, quan el protagonista va a Pèrsia per aprendre a ser metge, es fa passar per jueu perquè com a cristià no podria accedir a l'escola de metges d'Avicenna i ha d'aprendre aquests 600 preceptes de memòria.

El jou de Jesús és suau i lleuger, no és un munt de preceptes complicats que s'han d'aprendre sense entendre què signifiquen, que s'han de complir perquè si no un està en situació il·legal o d'impuresa. El jou de Jesús no és el jou de la por, perquè si no l'observo, em condemnaré. El jou de Jesús és el jou de la felicitat. Feliços els pobres, feliços els qui ploren, feliços els qui estan de dol, feliços els qui tenen set i fam de justícia.

El jou de Jesús és el desbordament de l'amor. És l'estima i fes el que vulguis de sant Agustí. És viu en l'amor: així de senzill. És viure totes i cadascuna de les actituds, dels pensaments, de les accions de la teva vida en i des de l'amor. Deixa't guiar per l'amor i reposaràs.

***

Vivim en un món en què la gent ha volgut treure's tota mena de jou. No hi ha principis, no hi ha criteris: que cadascú lliurement faci el que vulgui.

Quan no hi ha cap jou, quan no et deixes guiar per res, acabes deixant-te guiar per les passions i els desitjos. A vegades, com més et deixes arrossegat pel relativisme, més les passions que et governen són les més primàries i els instints, els més baixos.

Quan hom accepta el jou de l'amor, experimenta guia segura, plena de sentit. Experimenta, a més, plenitud, vida, descans. Perquè l'amor ho cura tot. L'amor consola els cors ferits. L'amor reconcilia. L'amor ressitua. L'amor arregla les coses que no funcionen. L'amor és l'únic capaç de consolar i reconstituir el qui viu enyorat perquè ha perdut una persona estimada. L'amor és el que permet que en una circumstància com la que ens ha tocat viure aprofitem el cent per cent de les possibilitats, sigui a casa, a l'hospital, a la feina, perquè l'amor ens permet pensar en el bé dels altres. L'amor és el qui desborda els límits que l'altre fixa, ja que el criteri no és el que ell permet, sinó el seu bé.

Jesús ens ofereix una medicina extraordinària per als nostres cansaments: la medicina de l'amor. De fet, la litúrgia d'avui ens mostra que Ell ens ha estimat tant que ha donat la vida i aquest amor ens pot fer viure en l'amor. Podríem dir que aquest amor, aquest jou que ens permet reposar, que dona sentit a les nostres vides, no és un esforç personal, sinó allò que Déu Nostre Senyor infon en el nostre cor: quan Ell ens estima i nosaltres ens deixem estimar, nosaltres podrem viure en l'amor.

És per això que Jesús diu que a aquest jou no s'arriba amb el cap, només s'hi accedeix per la via humil d'obrir el nostre cor a un regal, quan ens permetem sentir, quan ens deixem consolar i ens deixem estimar.

***

Jesús, a més a més, ens ofereix una pedagogia per viure en l'amor: fer-nos deixebles seus; recórrer un camí, fer el procés en el qual Ell esdevingui el nostre únic mestre. Jesús ens convida: a viure amb Ell; a escoltar només la seva veu; a contemplar només les seves obres; a deixar-nos guiar pels seus preceptes; a prioritzar la relació amb ell en el nostre temps quotidià.

Jesús va escollir una colla, va viure amb ells i va tenir-hi una gran paciència. Moltes vegades es van equivocar, van dir el que no tocava, van fer el que no convenia. No era fàcil el canvi de cor per viure en l'amor. Calia mortificar aquest ego que tots nosaltres coneixem tant i tan bé perquè,

qui més qui menys, amb l'ajuda de Jesús, tots estem intentant mortificar.

Però Jesús no es va cansar. Va treballar-los amb paciència. Va identificar l'arrel profunda de les seves pors i resistències. No va estalviar-se ni el gest d'amor més gran per operar la cirurgia més profunda que necessitava el cor ferit i endurit de la humanitat. Sí, ell va donar la seva vida, l'instrument principal del seu amor, perquè els seus deixebles fossin tocats, canviats i situats en l'amor. Més encara, després de donar la vida, des del cel va enviar el seu mateix amor, que és l'Esperit Sant, i el va infondre en el cor dels seus deixebles perquè per sempre més visquéssim en l'amor.

Nosaltres podríem dir “Senyor, doneu-me el vostre Esperit Sant” i després queixar-nos que no ens l'infongui immediatament i no obtinguem la vida en l'amor en aquell mateix instant. Però fixem-nos que els deixebles varen aprendre a ser deixebles, varen fer el camí per esdevenir deixebles. Així, doncs, avui, en aquesta festa del Sagrat Cor, el que toca no és demanar ser deixebles, sinó preguntar-nos: Soc deixeble? Plenament deixeble? Visc en l'amor? I si la resposta és no, o no prou, aleshores hem de perseverar en l'escola de Jesús, hem de perseverar en l'escola de l'amor.

Ja ho sabeu, estimats germans preveres i seminaristes, escola de l'amor, escola de Jesús, escola de la contemplació del seu sant evangeli i escola de la fraternitat, d'aprendre compartint, convivint, escoltant-nos, suportant-nos, dedicant-nos temps els uns als altres. En resum, l'escola on s'aprèn a estimar.

Ja ho sabeu, estimats fidels de Solsona i d'arreu, ho he repetit moltes vegades: cap fidel de la diòcesi, cap fidel de les nostres comunitats parroquials sense un grup de discipulat, sense un grup simplement aprenem a estimar. Ajudant-nos els uns als altres, fent-nos de mirall i veient les nostres reaccions interiors i exteriors per tal de mortificar el nostre amor propi tan present en les nostres reaccions i actituds.

Ja ho sabeu després d'aquest temps intens de confinament familiar. La família, no ho oblidem, és un lloc privilegiat per assistir a l'escola de l'amor. Feta sovint de paciència, de sacrifici, d'entrega. Feta també d'acció benèfica per l'altre, de confrontació en el sentit més bonic i bell de la paraula perquè l'altre obri els ulls i se n'adoni i canviï. La pregunta, doncs, a tots els que viu en comunitat i en família és: Visc en l'amor? Tinc un espai fraternal on puc continuar aprenent a estimar a la llum del sant evangeli de Jesús?

***

Finalment Jesús ens revela un dels aspectes principals per ajudar-nos a viure en l'amor: el seu ser benèvol i humil de cor. “Feu-vos deixebles meus, que jo sóc benèvol i humil de cor” (Mt 11,29).

Aquesta obra extraordinària de l'amor de Déu fet present en Jesús i vessat en els cors a través de l'Esperit Sant es vol associar a tots els seus deixebles, tots els qui, en imitació de Crist, volen viure en la benevolència i la humilitat de cor per estendre la civilització de l'amor.

Nosaltres, els preveres, millor dit, jo, el bisbe, reconec que també en aquest temps m'he debatut entre una entrega generosa i fraterna als capellans, especialment els malalts, i la lluita interior perquè les coses siguin com jo vull. Quants dies m'he desviscut per vosaltres, però al mateix temps, quan fèiem videoconferències per decidir criteris generals sobre com reaccionar a les situacions canviants, experimentava resistències a acceptar el vostre parer. Jo necessito mortificar el meu jo i reconec que em costa ser benèvol i humil de cor.

Però si jo, si nosaltres no som benèvols i humils de cor, aleshores la presència de Crist enmig de les nostres comunitats perd una de les característiques, una de les notes bàsiques, perquè els fidels puguin participar en l'escola de l'amor. I poc serà el progrés dels fidels si nosaltres no mortifiquem serenament però inflexiblement el nostre ego.

És veritat que Déu, que és més gran, que té més instruments que la nostra pobra vida, continua fent les seves meravelles. Però quan els seus instruments primers, els que ell ha posat al capdavant de les comunitats són especialment zelosos per viure en l'amor, per créixer en l'amor, aleshores és normal que els fidels avancin més. Si nosaltres som els primers a ser complicats, a embolicar la troca, a embolicar-nos nosaltres mateixos, a ser durs, exigents, a ser incapaços d'acceptar l'altre amb paciència; si nosaltres deixem de ser misericordiosos, ens atipem fàcilment, engegum les coses a passeig per no res, aleshores és difícil d'instituir l'escola de Jesús, l'escola de l'amor a les nostres parròquies i la nostra diòcesi.

Quanta feina que tenim! Almenys un servidor, quanta feina! I així podríem dir dels pares de família, i així podríem dir dels caps a la feina i dels presidents a les associacions.

Tot el nostre projecte pastoral –comunitats vives, fraternes, orants i evangelitzadores– se'n va a passeig, és impossible si nosaltres, el primer jo, no som benèvols i humils de cor, no vivim en l'amor, no deixem de ser uns

cansats i afeixugats, que l'únic que fem és afeixugar els altres.

Germans preveres, aquesta renovació de les promeses sacerdotals que ara fareu i a les quals jo també, íntimament, m'uneixo, és un signe molt senzill i molt concret d'aquest sí a ser deixebles de Jesús, benèvols i humils de cor, a viure del seu amor. Fem-ho, doncs, amb un cor ben senzill, ben entregat. El nostre ser deixebles es construeix a poc a poc i avui fem un pas més, li diem al bon Jesús: "Jo vull continuar fent tot el que està a la meva mà, amb senzillesa, perquè el teu amor sigui ben present en el meu cor i així estimar tothom".

Catedral de Solsona, 19 de juny de 2020